

Мария Донева е нежност и сила. Погледът ѝ е любопитен като на дете. Всичко, което прави, се обединява от думите. Отнася се към живота с уважение и благодарност, че го има. Под тази чувствителност и нежния ѝ глас стои едно силно момиче. Защото се изисква сила, за да си толкова решен, че ще се занимаваш само с това, което обичаш.

Напоследък Мария превежда книги от английски. Най-много ѝ харесва да са в стихове, защото винаги изглежда невъзможно, но поне досега (чука на дърво) се справя. Самата тя пише, шие играчки и... учи синигери да ядат слънчоглед на терасата ѝ.

„Живея до Стадион „Берое“. Като едни запалянковци са тези синигери, то сега никой не гледа мачове, ама преди, като имаше мач, по целите тераси беше пълно с хора, които гледаха без пари. Сега никой не гледа, обаче синигерите чоплят слънчоглед и това ми е голяма радост, просто на ден сигурно по триста пъти се смее с глас, докато ги гледам. Тези два месеца са ми заети с това, да гледам синигери и да се кикотя. Аааа, също, като ме извикат, веднага отивам при библиотеките „Захарий Княжески“ или „Родина“. И с тях правя разни неща, и с Кукления театър, и с Операта. Драматург съм и на Театъра и там по някой път правя разни интересни неща, както и в Радиото. Работила съм и с арт терапия в Държавна психиатрична болница „Д-р Георги Кисьов“.

Като малка бях добро дете, отличничка. През лятото ходихме в Бяло поле, татковото село. Четях всякакви книги като прахосмукачка. Каквото видя, го прочитам – от предговора до библиографията и благодарностите. И като студентка - също. Вече не правя така, вече като видя, че някоя книга не е за мене, си казвам „Бе, аз съм стар човек, още колко живот ми остава да го губя с книга, която не ми харесва?“ и без никакво угризение я оставям.

Учих, много ми харесваше. Ожених се в трети курс и веднага забременях. Така се беше случило, че лежах в болницата от януари до май, изписаха ме чак с бебето. Цялото време си го пролежах там, взимах си изпитите, имах и една приятелка, която ми носеше книги. Като се роди синът ми, се върнах в Стара Загора и прекъснах. После започнах пак да уча, оставях го при

баба му, а аз идвах в петък и тръгвах в понеделник за София. Казвах си: „Детето ми стои само без мене, а пък аз да не уча?“, и тогава като почнах да уча, малеее... ама колко много учих, колко много ми харесваше нещо, което е абсолютно неприложимо! Ти да си филолог, това не е професия, това е склонност – професионален читател. Като не искаш да си учител, защото е ужасно, и като не искаш да си журналист, защото аз искам да пиша каквото аз искам, а не каквото трябва или каквото ми поръчат.

Голяма отличничка бях, наистина. Ама то не ми беше трудно, просто съм учила това, което ми харесва. После е имало периоди, когато не съм чела толкова много, направо ми е закърнявало четенето, обаче сега, понеже пиша за вестник „Сега“, всяка седмица трябва да представя по пет книги, като за две от тях трябва да напиша статии, които не са много кратки. Тоест трябва минимум две книги на седмица да прочитам и голямо четене пада. Мале, колко много книги чета!

Спомням си атмосферата във филологическата библиотека на Гълъбарника в Софийския университет. Спомням си деня, ама наистина си го спомням, когато прочетох „Българската народна песен“ на Никола Георгиев. Като я прочетох, започнах да разсъждавам, да виждам текста по съвсем различен начин. Просто ме пренастрои. Също „Златната клонка“ на Фрейзър ми беше така. Иван Методиев, Иван Радоев, Борис Христов, Валери Петров, Добромир Тонев, Миряна Башева, Христо Фотев...

Четенето за удоволствие е различно от четенето за информиране и то би трябвало да е приоритет, а е изтикано в някакъв ъгъл за огромната част от хората. Ако си мислиш, че четенето е само за знание, то това е все едно да си мислиш, че сексът е за размножаване и за нищо друго. Ти така изпускаш онова, което само на хората е дадено... и на някои маймунки, примерно на бонобо, които през цялото време правят секс ей така, защото е приятно. Значи, ако можех да се преродя в такава маймунка...”